

2. Ændringsforslag

til

Lovforslag Nr. 34 om Alderdomsunderstøttelse.

§ 1.

Den, der efter at have fyldt sit 60de Aar bliver ude af Stand til at forskaffe sig selv eller dem, over for hvem der paahviler ham fuld Forsørgelsespligt, det, *der ifølge nedenstaaende Bestemmelser bliver at anse som det* fornødne til Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, skal, for saa vidt han har Indfødsret, efter de nedenfor angivne Bestemmelser være berettiget til at erholde Alderdomsunderstøttelse.

Som ligeberettiget med indfødte anses i fornævnte Henseende en frasepareret eller fraskilt Kone eller en Enke, der ikke selv har Indfødsret, men som, forinden Lov af 19de Marts 1898 traadte i Kraft, har været i Ægteskab med en Mand med Indfødsret.

§ 2.

Adgang til Alderdomsunderstøttelse efter foregaaende Paragraf skal være betinget af:

- a) at den paagældende ikke ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, for hvilken han ikke har erholdt Æresoprejsning;
- b) at Trangen ikke er begrundet i *ødselt Levned* eller i Handlinger, ved hvilke han *har givet Afkald paa eller betaget sig selv Subsistensmidler paa saadan Maade, at det skønnes at være sket for at opnaa Alderdomsunderstøttelse;*
- c) *at hans Levned ikke har været af saadan Art, at det i det almindelige Omdømme vækker Forargelse (erhvervsmæssig Utugt, vitterlig Drikfældighed, professionelt Tiggeri og lignende);*
- d) *at han ikke i en Begæring om Alderdomsunderstøttelse har besvaret væsentlige Spørgsmaal urigtigt paa saadan Maade, at det skønnes at være sket for at vildlede;*
- e) at han i de sidste 5 Aar, før Begæring om Alderdomsunderstøttelse fremsættes, har haft fast Ophold her i Landet og i Løbet af samme Tidsrum ikke har modtaget Fattighjælp, og *ikke for anden Gang eller oftere er funden skyldig i Løsgængeri og Betleri.*